PUSE

napisao: Mladen Kopjar

Škola je od naše zgrade udaljena samo tri minute hoda. Unatoč tomu, mama bi me kojiput brižljivo otpratila do velikih školskih vrata.
– Jesi li uzeo sve knjige? Koliko sati danas imate? Nemoj brbljati s Tihomirom, znaš da se to ne smije! Čime vas hrane kuharice? Je l' rade juhu s rezancima ili noklicama?
– Mama, – pogledao sam je – nema juhe za užinu!
– Nego što dobijete za jelo?
– Sendvič, paštetu, pa onda...
– Jako lijepo! – naljutila se mama. – To i ja znam skuhati! Je l' dobijete uopće nešto toplo?
– Pa, čaj je vruć.

Smiješna mi je bila mamina briga, sve dok me pred školom zbog nje ne bi počela obuzimati nelagoda. Najmanje bi me jednom poljubila u obraz ili čelo, što su mame činile samo djevojčicama. Nitko od dječaka ne bi pokupio maminu pusu! Nitko!

– Evo pusim svojeg slatkića! – rekla bi još, a ja bih se od srama najradije zavukao ispod prilaznih betonskih ploča i ondje ostao do srednje škole ili bar dok mi se na lice ne vrati moja prirodna boja.
– Ne smiješ si to dopustiti. – savjetovao mi je Tihomir.
– Mogao bi te zakvačiti neki oduran nadimak, tipa mamin cmoljac ili pusica slatkica!

Jezovito! Odlučio sam ozbiljno razgovarati s mamom.
– Moraš prestati s time! – rekao sam joj.
– S čime, ljubavi? – poljubila me.
– S time! Ne smiješ mi više davati puse!
– Ali, – zbunila se – zašto, srećice?
– Sram me. – protisnuo sam.

– Sram te što te volim? – uvrijedila se mama. – Dobro, odsad više bez pusa.

Mama je strogo poštivala moj zahtjev – nisam dobio više ni jednu pusu, ni doma ni pred školom. Sjajno!
Osjećao sam se odraslim i sposobnim za samostalan život. Izbjegao sam i ljigav nadimak. U školi sam, dapače, uživao status totema zbog umijeća čitanja, ali svemu dođe kraj:
– Darko, koje boje imamo na semaforu? – upitala me učiteljica prilikom učenja o prometnim pravilima.
– Ovisi kako su ga ofarbali. – istresao sam ja posve ozbiljno. – A-ha, mislite… – htio sam se dopuniti, ali već je bilo kasno.

Razred se valjao od smijeha. Osim Tihomira i Lele, svi su se smijali! Čak i učiteljica!
Doista jako smiješno! Ha-ha! Grozno je kad vam se svi smiju, osjećao sam se manji od gumice na vrhu svoje olovke. Shvatio sam da su gotovi dani u kojima sam bio poštovan kao dijete koje znade više od ostalih.
Usto, toga je dana padala kiša, a ja nisam imao kišobran. Kao da i to nije bilo dosta, zagacao sam do gležnja u lokvu pokraj pločnika.

Došavši pred vrata stana, shvatio sam da sam negdje izgubio ključ. Morao sam čekati mamu da se vrati iz dućana.
– Takav je život. – rekla je zbog semafora i ključa, a zbog kiše mi dobacila suhu odjeću.

Tata je bio ljutit jer je, zbog straha od lopova, morao na vrata postaviti novu bravu. Nije mi uputio ni riječ prijekora, ali sam ga čuo kako negoduje:
– Šmrkavac. I ja svakomu dam ključ od stana.

Spuštenoga nosa sjeo sam na svoj krevet. Žarka, Marka i Ružice nije bilo kod kuće. Bio sam sav jadan i napušten. Prazan iznutra kao bundeva za Noć vještica.
Vrata su se, tek što sam šmrcnuo, tiho odškrinula.
– Jesi li za jednu pusu? – provirila je mama.

Nisam joj mogao reći ne.

RAZMISLI, POVEŽI, ODGOVORI.

1. Zašto dječaku smetaju mamine puse pred školom, iako zna da ga mama voli? Možeš odabrati više odgovora.

a) Želi pred prijateljima djelovati samostalnije i odraslije.

b) Brine se što će drugi dječaci misliti o njemu.

c) Boji se da bi ga mogli zadirkivati.

d) Više ne želi da mu mama pokazuje ljubav.

2. Poveži događaj s dječakovim osjećajima.

Mama ga ljubi pred školom.	usamljenost i tuga
Mama pristaje da mu više ne daje puse.	posramljenost i nelagoda
Razred se smije njegovu odgovoru.	ponos i osjećaj samostalnosti
Sjedi sam u sobi nakon lošega dana.	poniženje i nesigurnost

3. Dječak kaže da se nakon mamine odluke osjećao odraslim i sposobnim za samostalan život. Što se tijekom dana promijenilo? Možeš odabrati više odgovora.

a) Doživio je nekoliko neugodnih situacija i izgubio sigurnost u sebe.

b) Shvatio je da biti samostalan ne znači da nam nikad ne treba podrška.

c) Poželio je ponovno biti malo dijete koje ništa ne mora raditi.

d) Otkrio je da nam i kad odrastamo može trebati nečija blizina.